

Warszawa, dnia 30 kwietnia 2021 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW,
FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ**

SP9.8020.4.2020

Szanowny Pan

Adam Bodnar

Rzecznik Praw Obywatelskich

Szanowny Panie Rzeczniku,

Ministerstwo Finansów po zapoznaniu się z wystąpieniem Pana Rzecznika, w przedmiocie rozważenia możliwości podjęcia działań legislacyjnych w kierunku uchylenia lub odpowiedniej zmiany zakresu art. 62 § 2 i § 2a ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. 2021 poz. 408), dalej zwany „KKS” uprzejmie wyjaśnia, co następuje.

Zasadniczy wniosek sformułowany w piśmie Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczy niezgodności z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP unormowań zawartych w art. 62 § 2 i 2a KKS. Zgodnie z treścią pisma, wniosek ten uzasadnia wnikliwą analizę aktualnego stanu prawnego w celu rozważenia podjęcia działań legislacyjnych zmierzających do uchylenia lub zmiany, wspomnianych przepisów KKS.

Odnosnie formułowanej przez Rzecznika Praw Obywatelskich tezy, że na podstawie obowiązujących przepisów art. 62 § 2 i 2a KKS możliwe jest skazanie uczciwych podatników na surowe kary, zwłaszcza w zakresie posługiwania się nierzetelnymi fakturami, należy zauważyć, iż czyny zabronione z art. 62 § 2 i 2a KKS można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Sprawca musi mieć zatem świadomość, że posługuje się nierzetelną fakturą lub co najmniej godzić się z faktem, iż zawiera ona dane sprzeczne z rzeczywistością. Bez udowodnienia umyślności działania sprawcy nie jest możliwe pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. Należy podkreślić, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego, w tym umyślność działania sprawcy, podlega ocenie w postępowaniu sądowym przez obiektywny organ, tj. niezawisły sąd. Zatem tylko umyślność w posłużeniu się nierzetelną fakturą poświadczającą nieprawdziwe okoliczności skutkować będzie odpowiedzialnością karną skarbową z art. 62 § 2 lub art. 62 § 2a.

Ministerstwo Finansów nie posiada wprawdzie danych statystycznych odnoszących się wyłącznie do liczby czynów zabronionych polegających na posługiwaniu się nierzetelnymi fakturami, jednakże z analizy danych dotyczących ogólnej liczby prowadzonych postępowań przygotowawczych za lata 2018 i 2019 w zakresie art. 62 § 2 lub art. 62 § 2a wynika, że na etapie postępowań przygotowawczych średnio ok. 11 % spraw kończy się umorzeniem postępowania.

Z kolei na etapie postępowania sądowego, po poddaniu sprawy kontroli niezawisłego sądu, umorzeniem lub uniewinnieniem zakończyło się w 2018 r. – 20 spraw, a w 2019 r. – 21 spraw,

co stanowi ok. 6-8% spraw kierowanych rocznie do sądu z aktem oskarżenia. Wydaje się zatem, że kwestia umyślności działania oraz winy sprawcy czynu zabronionego określonego w art. 62 § 2 KKS lub art. 62 § 2a KKS co do zasady nie budzi wątpliwości.

Odnosnie zaś wyrażonej wątpliwości co do zasadności obowiązywania ww. norm na gruncie Kodeksu karnego skarbowego w związku z wprowadzeniem do ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1444, z późn. zm.), dalej zwany KK, nowego rodzaju przestępstw tzw. fakturowych, stypizowanych w art. 270a KK, art. 271a KK oraz art. 277a KK należy przede wszystkim wskazać, że tzw. przestępstwa fakturowe umieszczone zostały w rozdziale dot. przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, zaś przepisy art. 62 § 2 i § 2a KKS – w rozdziale dot. przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych przeciwko obowiązkom podatkowym i rozliczeniom z tytułu dotacji lub subwencji. Zatem przestępstwa w Kodeksie karnym skarbowym i Kodeksie karnym godzą w inne dobra chronione prawem. Możliwe są sytuacje, kiedy czyn wyczerpuje znamiona tylko przestępstwa z Kodeksu karnego albo tylko przestępstwa skarbowego z Kodeksu karnego skarbowego. Należy podkreślić, że na gruncie Kodeksu karnego skarbowego funkcjonuje instytucja idealnego zbiegu unormowana w art. 8 § 1 KKS. W sytuacji zatem, gdy czyn wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa skarbowego i przestępstwa karnego stosuje się instytucję idealnego zbiegu. Wtedy, przy orzeczonych karach, wykonaniu podlega tylko najsurowsza z kar.

Dodatkowo podkreślić należy, że zmiany w Kodeksie karnym dotyczące wprowadzenia do przepisów nowych typów przestępstw, tj. fałszu materialnego faktur i fałszu intelektualnego faktur, wprowadzone zostały przez Ministra Sprawiedliwości. Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, skierowanego do Sejmu przy druku 888, zmiany te zostały poprzedzone gruntowną analizą.

W uzasadnieniu tym wskazano, że założeniem projektowanych regulacji jest skoncentrowanie się na przeciwdziałaniu i zwalczaniu przestępczości polegającej na tworzeniu nieprawdziwych, nierzetelnych dokumentów, które dotyczą okoliczności faktycznych mogących mieć znaczenie dla określenia należności publicznoprawnej. Sytuacja taka wprost prowadzi do wyłudzeń podatku VAT o bardzo rozległej dla finansów państwa skali. Takie ujęcie przedmiotu karalności jest bardziej właściwe dla prawa karnego powszechnego, gdyż represja skierowana przeciwko sprawcom uszczupleń należności publicznoprawnych jest domeną prawa karnego skarbowego. Z kolei, koncentrując się na penalizacji przestępstw przeciwko dokumentom (wiarygodności faktur), można osiągnąć skutek w postaci unicestwienia najważniejszego instrumentu służącego wyłudzeniom podatku VAT. (...) Biorąc pod uwagę to, że dobrem chronionym prawem karnym jest w tym wypadku wiarygodność dokumentów, może się jednak w konkretnych wypadkach zdarzyć, że pomimo odniesienia się w fakturze do kwoty należności ogółem o znacznej lub wielkiej wartości, bezprawna korzyść majątkowa osiągnięta w ten sposób będzie relatywnie niewysoka.

(...) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw

innych osób. Z zasady tej wynika, że prawodawca, wprowadzając ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, musi stwierdzić istnienie rzeczywistej potrzeby dokonania tej ingerencji, zaś z drugiej strony zasada ta winna być rozumiana jako wymóg stosowania takich środków prawnych, które będą skuteczne, a więc rzeczywiście służące realizacji zamierzonych przez prawodawcę celów. Niezbędność przyjętych przez ustawodawcę środków wyraża się w tym, że będą one chronić określone wartości w sposób bądź w stopniu, który nie mógłby być osiągnięty przez zastosowanie innych środków (orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego: z 26 stycznia 1993 r., U 10/92, OTK 1993, z. 1, poz. 2; z 26 kwietnia 1995 r., K 11/94, OTK 1995, z. 1, poz. 12). Podstawowym zagadnieniem jest unaocznienie, że straty Skarbu Państwa spowodowane wyłudzeniami związanymi z podatkiem VAT są bardzo wysokie i znacząco odczuwalne w systemie budżetowym państwa – należności, które nie wpływają do budżetu państwa, można liczyć w dziesiątkach miliardów złotych. Zwrócić trzeba w związku z tym uwagę, że zachowania związane z wyłudzeniami podatku VAT były również uprzednio zagrożone sankcjami karnymi. Zarówno jednak zagrożenia przewidziane w systemie prawa karnego skarbowego, jak i ujęcie znamion tych czynów – ściśle związane z koniecznością ustalenia uszczuplenia należności – powodowało, że ściganie tych czynów oraz orzekane kary nie zapewniały skutecznej walki z tą przestępczością. Środki o charakterze administracyjnoprawnym nie mogą być uznane w tym zakresie za skuteczne, gdyż ich dolegliwość nie przystaje w żadnym stopniu do rozmiarów szkód ogólnospołecznych spowodowanych tymi zachowaniami. Jeżeli chodzi o projektowaną wysokość kar za przestępstwa wskazane w projekcie, uzasadnione jest przyjęcie, że działalność polegająca na wyłudzeniu podatku VAT, ze względu na jej rozmiary, mogące wręcz zagrażać – z uwagi na dynamikę wzrostu uszczupleń – stabilności budżetu państwa, sytuują te czyny w jednym rzędzie z najpoważniejszymi przestępstwami przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej. Ze względu na rozmiar tej przestępczej działalności, dotyka ona wprost społeczeństwa jako całości i każdego z jego członków z osobna. (...)

Jeżeli chodzi o tzw. fałsz intelektualny, to podstawowym założeniem konstrukcji projektowanego art. 271a k.k. jest powiązanie karalności tego przestępstwa z ogólną wartością kwoty należności ogółem, którą zawiera faktura lub faktury, nie zaś z kwotą wartości uszczuplenia należności publicznoprawnej, która jest zamierzonym celem takiego przestępczego działania. (...) Odpowiedzialność na podstawie prawa karnego powszechnego z art. 271a k.k. ma odnosić się jedynie do faktury lub faktur, zawierających kwotę należności ogółem, której wartość lub łączna wartość jest znaczna lub wielka; w pozostałym zakresie czynów zabronionych o niższej abstrakcyjnej społecznej szkodliwości pozostaje odpowiedzialność na gruncie art. 62 k.k.s. lub art. 271 k.k.

Przy analizie kwestionowanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepisów należy również brać pod uwagę ich *ratio legis*, wynikające z ekonomicznych podstaw funkcjonowania systemu VAT. Podatek ten w swoim założeniu polega na opodatkowaniu wartości dodanej w łańcuchu dostaw towarów lub usług. Każdy podatnik ma prawo do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu towarów lub usług od podatku należnego, wykazywanego przy dostawie. Różnica pomiędzy podatkiem należnym a naliczonym stanowi właśnie wartość dodaną. Dla zachowania ekonomicznego sensu tego podatku, aby nabywca mógł wykazać podatek naliczony, podlegający

później odliczeniu, podatek ten musi być faktycznie zadeklarowany i, co do zasady, rozliczony przez dostawcę towarów lub usług. Jeżeli dochodzi do zerwania tego łańcucha naliczenia i odliczenia podatku, wówczas VAT traci ekonomiczny sens, ponieważ dostawca wystawiający fakturę z wykazaną kwotą VAT, która nie zostaje przez niego rozliczona przyczynia się do tego, że nabywca otrzyma fakturę z kwotą VAT, która w ekonomicznym rozrachunku nie istnieje. Została ona naliczona na fakturze, jednakże nie idzie za nią żadne ekonomiczne zdarzenie – kwota VAT tak naprawdę jest jedynie pustym zapisem na fakturze i nie dokumentuje prawdziwego zdarzenia ekonomicznego. Jest to zaprzeczeniem podstawowej funkcji VAT – sensu ekonomicznego jego istnienia. W takiej sytuacji nabywca rozliczając w deklaracji kwotę VAT, za którą nie kryje się żadne ekonomiczne zdarzenie, rozlicza tzw. pustą fakturę i wprowadzenie takiej faktury do obiegu ekonomicznego wiąże się ostatecznie z pokryciem kwoty VAT na niej wykazanej przez budżet państwa, a w konsekwencji przez ogół społeczeństwa. Należy mieć na uwadze, że ustalenie czy w danym przypadku mamy do czynienia z pustą fakturą ma charakter indywidualny, opisany w tym miejscu mechanizm ma za zadanie przedstawienie zasad funkcjonowania VAT. Należy mieć świadomość, że pusta faktura w ostatecznym rozrachunku ekonomicznym obciąża każdego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej. W niektórych przypadkach podmioty świadomie wprowadzają do obiegu puste faktury celem dokonywania wyłudzeń VAT na masową skalę lub posługują się nimi, aby uzyskać ekonomiczną przewagę nad konkurencją, która uczciwie rozlicza VAT. Konsekwencje takich działań są często dramatycznie dla uczciwych podatników, gdyż są oni wypierani z rynku przez nieuczciwych podatników i niejednokrotnie są zmuszeni do zamknięcia działalności. Jest to dotkliwie również dla członków rodzin uczciwych podatników. Proceder wystawiania pustych faktur ma zatem również głębokie implikacje społeczne oraz wpływa destabilizująco na rynek pracy.

Należy przy tym zauważyć, że kwestia odpowiedzialności za fakturę użytą przy odliczeniu VAT istnieje od samego początku funkcjonowania VAT i w każdym państwie stosującym ten podatek jest to nadal aktualny problem. Pomimo upływu kilkudziesięciu lat stosowania wielu narzędzi mających na celu zapobieżenie wystawianiu i wprowadzaniu do obiegu pustych faktur, z tym zagadnieniem walczy każde państwo, w którym funkcjonuje VAT. Dlatego też konieczne jest stosowanie środków mających na celu zapobieganie takim negatywnym, nielegalnym działaniom. Omawiane przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepisy stanowią część systemu reagowania na posługiwanie się pustymi fakturami. Każdy podatnik VAT podejmując ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej godzi się z przyjęciem na siebie również ryzyka kontaktów z nieuczciwymi podatnikami.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom podatników, wraz z pogodzeniem interesów budżetu państwa, Polska w ostatnich latach jest niewątpliwie w awangardzie państw starających się udostępnić podatnikom narzędzia pozwalające na aktualne i precyzyjne ustalenie statusu kontrahenta. Należy w tym miejscu wymienić wykaz podatników (tzw. biała lista) czy mechanizm podzielonej płatności (MPP).

Duże znaczenie mają również działania administracji na podstawie danych uzyskiwanych z Jednolitych Plików Kontrolnych (JPK) oraz System Teleinformatycznej Izby Rozliczeniowej (STIR). Funkcjonujące narzędzia analityczne i teleinformatyczne, również inne niż wymienione,

pozwalają na coraz bardziej efektywną analizę i eliminację z rynku nieuczciwych podatników, wystawiających m.in. puste faktury, które jak już wyjaśniono są zagrożeniem dla działalności uczciwych podatników. Opracowano również, po konsultacjach z podatnikami, Metodykę w zakresie oceny dochowania należytej staranności przez nabywców towarów w transakcjach krajowych, która jest częścią strony edukacyjnej dla podatników dot. dochowania należytej staranności (<https://www.podatki.gov.pl/vat/bezpieczna-transakcja/nalezyla>). Każdy podatek może skorzystać z tej strony, aby lepiej poznać mechanizmy m.in. działania nieuczciwych podatników wystawiających puste faktury. A zatem użyte w piśmie sformułowanie „*Ministerstwo Finansów przez lata nie opublikowało standardów należytej staranności*”, nie jest zgodne ze stanem obecnym.

Należy dodatkowo wyjaśnić, że udostępniony podatnikom Wykaz podatników VAT to jedna, ogólnodostępna i bezpłatna baza danych podmiotów:

- i. w odniesieniu do których naczelnik urzędu skarbowego nie dokonał rejestracji albo które wykreślił z rejestru jako podatników VAT,
- ii. zarejestrowanych jako podatnicy VAT, w tym podmiotów, których rejestracja jako podatników VAT została przywrócona.

Wykaz prowadzony jest w formie elektronicznej przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej (KAS). Udostępnienie Wykazu w postaci pozwalającej na automatyczne sprawdzanie czy rachunki podmiotów zawarte są w tym Wykazie, ma na celu ułatwienie i przyspieszenie dokonywania przez podatników płatności za towary i usługi. Od dnia 1 stycznia 2020 r. brak weryfikacji kontrahenta w Wykazie może przyczynić się do powstania negatywnych konsekwencji w podatkach dochodowych PIT i CIT oraz odpowiedzialności solidarnej w VAT.

Skorzystanie z Wykazu jest zatem dostępne dla każdego podatnika VAT i użycie tej bazy należy wyłącznie od jego chęci. Warto skorzystać z Wykazu również z tego względu, że zawiera on w jednym miejscu wszystkie informacje o statusie podatników VAT.

Natomiast dostępny podatnikom MPP to rozwiązanie dotyczące szczególnego sposobu dokonywania płatności przy wykorzystaniu rachunku VAT prowadzonego dla posiadaczy rachunków rozliczeniowych prowadzonych przez banki lub imiennych rachunków w SKOK otwartych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, z tytułu należności udokumentowanych wystawioną fakturą z wykazaną kwotą VAT. Mechanizm ten może być stosowany wyłącznie w odniesieniu do transakcji dokonywanych na rzecz innych podatników VAT i wyłącznie w związku z zapłatą za fakturę, na której wykazano kwotę VAT. Podstawowym założeniem mechanizmu podzielonej płatności jest rozdzielenie zapłaty należności przelewem na dwa strumienie, tj.:

- i. kwotę odpowiadającą całości albo części kwoty podatku VAT wykazanej na fakturze, która trafia na specjalny rachunek dostawcy, zwany rachunkiem VAT, oraz
- ii. kwotę odpowiadającą całości albo części kwoty odpowiadającej wartości sprzedaży netto wykazanej na fakturze, która jest przelewana na zasadach ogólnych lub jest rozliczana w inny sposób.

Obecnie MPP funkcjonuje w formie fakultatywnej oraz obowiązkowej. W MPP obowiązkowym, płatność za nabycie towarów lub usług wymienionych w załączniku nr 15 do ustawy o VAT, udokumentowana fakturą o kwocie brutto wyższej niż 15 000 zł, musi być dokonana przez nabywcę za pomocą komunikatu przelewu, aby można było mówić o zastosowaniu mechanizmu podzielonej płatności i uniknąć sankcji podatkowych związanych z brakiem jego zastosowania. Zapłata w MPP zapewni otrzymanie przez dostawcę/usługodawcę kwoty odpowiadającej kwocie VAT wykazanej na fakturze na specjalny rachunek VAT prowadzony dla jego rachunku rozliczeniowego.

Natomiast fakultatywny MPP obejmuje pozostałe towary i usługi. O zastosowaniu tego mechanizmu każdorazowo decyduje podatnik dokonujący płatności (czyli co do zasady nabywca towaru lub usługi). Stosowanie MPP jest dla podatników również korzystne, gdyż zastosowanie tego mechanizmu powoduje, że na podatnika nie może być nałożona tzw. odpowiedzialność solidarna, sankcje podatkowe za rozliczenie podatku skutkujące zaniżeniem zobowiązania podatkowego lub zawyżeniem nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do zwrotu lub do rozliczenia w następnych okresach rozliczeniowych lub zwrotu podatku oraz przy spełnieniu odpowiednich warunków, również odsetki za zwłokę.

Należy mieć na uwadze, że jeżeli płatność na rzecz dostawcy towaru zostanie zrealizowana przy wykorzystaniu mechanizmu podzielonej płatności, wówczas należy uznać, że podatnik dochował należytej staranności, jeżeli pozytywnie zweryfikował przesłanki formalne i nie zachodzą inne okoliczności, które w sposób jednoznaczny mogłyby wskazywać na brak dochowania należytej staranności.

Ponadto z dniem 1 października 2020 r. podatników VAT zaczęła obowiązywać nowa elektroniczna struktura JPK (deklaracja wraz z ewidencją). Rozwiązanie to pozwala Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, przy wykorzystaniu narzędzi teleinformatycznych na jeszcze bardziej efektywną analizę danych o transakcjach i kontrahentach. Umożliwia to weryfikację nadużyć podatkowych i pozwala na efektywniejszą eliminację nieuczciwych podatników z rynku.

Minister Finansów na przestrzeni ostatniego okresu podjął szereg działań mających na celu zwiększenie pewności podatników co do statusu kontrahentów. Podatnicy mają udostępnione również narzędzia mające na celu weryfikację kontrahentów oraz zabezpieczenie się przed szeregiem negatywnych konsekwencji. Jednakże skorzystanie z tych narzędzi leży w wyłącznej gestii podatników a organy skarbowe nie mają wpływu na to czy podatnicy skorzystają z udostępnionych im możliwości.

Jednocześnie w administracji skarbowej funkcjonują systemy analityczne oraz teleinformatyczne, które aktywnie ustalają nieuczciwych podatników, trudniących się m.in. wystawianiem pustych faktur i niejednokrotnie wciąganiem nieświadomych zagrożenia uczciwych podatników w łańcuch nielegalnych transakcji z użyciem takich faktur.

Rzecznik Praw Obywatelskich uzasadniając potrzebę uchylecia lub zmiany art. art. 62 § 2 i 2a KKS wskazał m.in., że odbiorca faktury *nie ma możliwości ustalenia, czy wystawca składa w organach podatkowych deklaracje dla podatku od towarów i usług, nie może także dowiedzieć*

się czy regularnie płaci podatki, a tym samym praktycznie nie może wiedzieć czy ten, kto fakturę wystawił, jest faktycznym wystawcą.

Należy jednak wskazać, że w art. 293 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) wyłącza się z prawnie chronionego zakresu informacji objętego tajemnicą skarbową - informacje dla kontrahenta podatnika.

Zgodnie z art. 293 § 3 Ordynacji podatkowej przepisów § 1 i 2 nie stosuje się do udostępnienia kontrahentowi podatnika prowadzącego działalność gospodarczą informacji o:

- 1) niezłożeniu lub złożeniu przez podatnika deklaracji lub innego dokumentu, do których złożenia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych;
- 2) nieujęciu lub ujęciu przez podatnika w złożonej deklaracji lub złożonym innym dokumencie zdarzeń, do których ujęcia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych;
- 3) zaleganiu lub niezaleganiu przez podatnika w podatkach wynikających z deklaracji lub innego dokumentu składanych na podstawie przepisów ustaw podatkowych.

Biorąc pod uwagę powyższe, przedstawiony w piśmie Rzecznika Praw Obywatelskich pogląd, że odbiorca faktury nie ma możliwości ustalenia czy wystawca składa w organach podatkowych deklaracje dla podatku od towarów i usług, oraz że nie może dowiedzieć się czy regularnie płaci on podatki, wobec brzmienia art. 293 § 3 Ordynacji podatkowej należy uznać za nieuzasadniony. Podatnicy będący stroną transakcji mają bowiem możliwość weryfikacji wiarygodności kontrahenta. Tym samym, mogą podejmować działania mające na celu wyeliminowanie nieprawidłowości lub zminimalizowanie prawdopodobieństwa nieprawidłowości w zakresie nierzetelnych faktur.

Nieuzasadniona jest również teza, jakoby podatnikom można było z tytułu posłużenia się *nierzetelnymi fakturami przedstawić dowolne zarzuty*. Każdy przypadek wymaga indywidualnego podejścia i analizy, w czasie której należy ustalić stan faktyczny, z uwzględnieniem przedstawionych informacji, w tym ww. *Metodyki*, co wyklucza możliwość stawiania podatnikom *dowolnych zarzutów*.

Podsumowując – w ocenie Ministra Finansów zmiana przepisów, o których analizę wnioskuje Rzecznik Praw Obywatelskich niestety nie jest zasadna, a jej ewentualne wdrożenie mogłoby mieć dalekosiężne, negatywne implikacje.

Odnosząc powyższe rozważania do wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich o niezgodności art. 42 ust. 1 Konstytucji RP unormowań zawartych w art. 62 § 2 i 2a KKS, należy podkreślić, że o zgodności z Konstytucją przepisów prawa orzeka Trybunał Konstytucyjny, do którego ze stosownym wnioskiem może zwrócić się m.in. RPO (art. 191 Konstytucji). Zatem dopóki TK nie orzeknie o niezgodności z Konstytucją danego przepisu prawa, przepis ten korzysta z domniemania konstytucyjności.

Dodatkowo wskazać należy, że w myśl art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 2020 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1220, z późn. zm.), przygotowywanie projektów

kodyfikacji prawa karnego zapewnia Minister właściwy do spraw sprawiedliwości. Zasada ta dotyczy również przepisów ustawy Kodeks karny skarbowy. Powyższa regulacja stanowiłaby zatem uzasadnienie dla wystąpienia do Ministra Sprawiedliwości w sytuacji, gdyby stanowisko Ministra Finansów, przedstawione w niniejszym piśmie, okazało się dla Rzecznika Praw Obywatelskich niewystarczające.

Z poważaniem

Z upoważnienia Ministra Finansów,
Funduszy i Polityki Regionalnej

Jan Sarnowski

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów

*/podpisano kwalifikowanym podpisem
elektronicznym/*